

Simon was een paar jaar jonger, iets minder lang, doch overigens in alle opzichten het evenbeeld van zijn broeder; hij had dezelfde heesche stem, hetzelfde lange perkamentige gezicht, doch zijn oogen waren gemeenlijk wat wijder geopend en maakten het gelaat minder onvriendelijk; hij droeg het haar ook glad gelegd over den schedel met de scheiding even boven het oor: het was minder dun dan dat zijns broeders en door kleurmiddelen sedert korten tijd verdonkerd tot een wat onnatuurlijk zwartbruin; het erfelijk slechte gebit der van Bruelissen was ook zijn deel geweest, maar sedert een paar weken had hij het vervangen door een valsch, dat hem nog steeds pijnlijk plaagde en, zoo hij lachte, in zijn wijden mond opviel als een makaber ornament van ongeloofwaardig nut.

Ook in zijn kleeding was hij veel minder conservatief dan zijn broeder; hij droeg den laatsten tijd zelfs dubbele boorden, welke hem zichtbaar ongemak verschaften in een roode ontdaanheid van zijn halsvel en in de telkens herhaalde strijking van een vingertop langs den schrijnenden binnenrand; hij priekte ook met kleurige dassen en droeg nu met den Zondag een grijsbrokaten vest onder een nauwsluitend colbert van goudbruin laken.

De beide broeders, laatste mannelijke afstammelingen van hun geslacht, leefden ambteloos, ongehuwd en onbekommerd van hun aanzienlijk fortuin in het oude deftige familiehuis met de fraai paars verkleurde kleine ruitjesvensters; het was door een der voorvaders gebouwd en „De Maelstede” genoemd, in herinnering aan een zeventiend’eeuwsche vermaagschapping; de naam stond in ijzeren letters in den geel geverfden timpaan, die ook het bouwjaar 1743 vermeldde.

De huishouding der broeders werd al sedert vele jaren bestierd door juffrouw Lurkus, de kinderlooze weduwe van een belastingkommies, die twee dienstboden, Maatje, de keukenmeid en Laurien, het binnenmeisje, onder hare bevelen had.

Er was iets koude en eenzaam in het zitten der beide broeders aan de groote ovale tafel in de eetkamer, een tafel, eens vervaardigd voor het groote gezin, waarvan allen, behalve de twee broeders, waren weggestorven; de plaatsen dier dooden waren nu wijde vlakken wit damast, die ook het glanzend, ver uiteen geplaatst kristal en glimmend zilver van zuurstellen, wijnkaraffen, peper-en-zoutvaten, vorken, lepels en messen, niet voldoende vermochten te vullen.

De broeders plachten over elkaar te zitten, Jan, daar, waar jaren lang hun vader had getroond in den mahoniehouten armstoel met rood pluche bekleed, welke stoel, kaal en versleten, nog immer diende; Simon op de plaats, waar ze zich hun moeder herinnerden.

In de halve bogen, rechts en links, rees vaak de heugenis aan een gelaat